

ACC. N.R. 5215

Landskap: Östergötland

Upptecknat av: Ivarsson

Härad: Lister

Adress: Lund

Socken: Mörrum

Berättat av:

Uppteckningsår: 1930.

Född år .. i ..

1.  
LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV  
—\*—

Uppteckningen rör diverse sagosmän etc.

(Ur dagboksanteckningarna)

Omstagen den 20 nov. 1930 besökte jag familjen urmålaren Andersson. Medan vi sittio och pratade kom en ung man dit och sätte sig ned och började spika med. Han hette Larsson och var kantos. Han hade ej någon plats utan spelade på biograf från att försöja sig till nöde. Han hade fört gärna till gäss med sin far, men han fick aldrig brygga, så tändtana lommade på honom och han måste sluta upp med gömmetidet. Då han var röd av missik

11 sid.

för han till Musikonservatoriet i Stockholm  
förs han tog examen. Nu var han omkring  
30 år gammal, var misk van hade ett  
trivligt, ejn et väsende. Han hade hört  
åtta år historier av sin gamla far och  
alla de andra propaganorna som han ke-  
nnade dars historier med röje och  
avslöjade ut misket. Han började med att  
tala om Käblegattnissen och han sa,  
att den trots sjöfolket fullt var fast  
på ännu. Och det är inte en konstigt  
säde han, för jag har själv hört det där  
ljudet. Se i akten på båten, där källing-  
boden ligger, där är kjettingen virad  
i varv och när den sätts brinna, så  
blir det en framande, klappande ljud  
som hörs från hult vid i Skansen. —

B1.

Lister bid.

Nominativ

1930 När det gjorde högde, då trodde sjöfolket  
att det var tornen som var i gång med  
att ordna allt på båten för att se och  
då viste de, att de kunde segra mot god  
vind, när morgonen grydde.

Ju, svarporna de kunnat berätta historier,  
men det folket ska tas på att det skall  
vis. Här var en student som var kenna  
i de här traditionerna och han skulle fråga  
ut de gamla svarporna och vi rörde  
omrörde en hel del. Där var det skilt en  
svarpare, som är glad i att berätta, och  
inte är han precis svår att få i gång. Men  
den där upptäckturen han tog det för  
avvarigt. Här har han tagit det lite  
imministiskt och inte skrivit upp i bok  
första gången han träffade svarpare,

3. 5215

3.  
LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

4. 5215

si hade han kunnat få världiga historier.

Nå, sjöföreträdare man inte försöka ta  
si där tröst. Di är rätt så sorgfjörd.

Jag kunde väl hjälpt honom lite, men  
jag tyckte inte, att jag hade med saken  
att skaffa. Nå, va han skulle göra, det  
var, att han skulle vänt livet över glad  
och skämtat och tagit det hela på humor  
och inte skrivit en rad förrän han kom  
hem, som kunde han skriven upp historien  
och då kommit tillbaka, si kunde han  
fått ha mycket som hälst.

Ju, jag minns förrän sedan på ett tiest  
gille. Då hade den där uppteknungen sändat  
gubben omkring sig och där var där en  
som där spelte åkernakare, som gick om-  
kring och drev med folk och jössar vad

4.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

den här ännu ejter fick poskint. Hon  
frågade honom: han är väl inte så dummen  
så han trodde all den här lögnen. Men då  
svaade han dumt nog, att varför skulle  
man inte tro det. Och då gick den här  
gubben omkring och sa: den där han  
går vä in studerad Karl och i da  
är han så dummen, så han trodde  
all den lögnen, di bröderna för honom.

Efter denne utläggning böjde lagen  
tala om störmblöss, som är det västa sjö-  
mannen vet. Han sa: det är förundrat  
vat de gamla skepparna tro på störmblöss.  
Och är där en som säger sig ha sett henne,  
så är där aldrig någon, som betraktar det.  
Och om det är aldrig så vacker väder,  
så ska mannen ge sitt segervärtana

på sig och göra sig redo att ta mot stormen  
och alla bli allvarliga som de voro på  
begravning. Om det är aldrig så livat och  
glatt och skämtet är aldrig så i fasten  
så när stormblösa har visat sig, då blir  
det tyxt i sällskapet och allva i dragen.

Stormblösa är liksom en dödskon eller  
dödklot och när det rullar ända fram  
till skepparen och ställer sig mitte i synen  
på himm, då riss jag lora, att det blir en  
oväder. - Vi kommos så in på sjömannens  
ort att alla offra pengar för lycka och tan  
på resan. - Men, sade hanom, jag vet en  
spökhistoria, som de gamla skepparna  
ha åtta så många gånger och som de  
alltid ha kunnat till dör ut. - Och nu  
följde en historia, som jag till en början

tydste var den mycket smöja, men som  
je längre det led i berättelsen blev det  
intressantare, då jag hände igen motiver  
av denna sago ut. Den hälte hunden,  
prins Hatt under jorden m. fl. - därför  
berättade historien ledigt van bau van det  
hördes tydligt att han hört den många  
ganger. - Vi hade just kommit slut på denna  
saga, då Hugo Johnson, från Höjums by  
kom på besök och nu tog berättelserna  
riktigt fart. Den själva unahans Anders  
töjde berättan om sin sväfar van den där  
lär gesällen Cedriksson, som hade svart-  
knöboken och som kunde blåsa fram  
hundar, så att det är i bokhama.

Johnson berättade om prästen Santesson  
som förutsade förrädaren Mörkes död van

bör det var kom han in på historien om  
Länge-Finnes, en trollgubbe, som brukade  
gå omkring och bota griser. Den bånan  
den hade unna han Anderssons Arnold  
och sitt och han hände till en liten  
historia om Längefrimmen. - Här nioföll  
Lasson: ja, jag har förraftent hört en be-  
räntare om en gubbe - ja gubbe är han  
jag inte precis för han tämnar ännu - han  
heter Bent Carlson och kallas Kylinga-  
Benten, men säte intet i tigale, för  
di blir hon allt ilsker. Han brukade  
berätta två historier, som han svaror på  
all de röra samma till rätt unda und.  
Den era var en härlighistoria och den  
andra handlade om en gengängare.  
Ja, vi tar den första först, så ska jag

95215

9.  
LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

"brötta den andra sedan. Den så drog  
Lassev historien om bonden, som var här i  
en fästna, innan hon ville ej ha honom, och  
då anlitade bonden till sén en "blot" och  
att denne fick han en nöt med en ormgadd  
i och då hörde han lösin om att bliva  
gifta. Men han satte vilka olyckor de  
förföljdes av och ändå kunde de inte  
vifjas. Det var liksom om oviliga band  
band dem samman.

Ja, så var det en historia från Höllsjöke.  
Där är en som blivit mordad där och  
därifrån spökar det så hisligt. Den kylige  
Benten hade min liv och själ, så satt  
jag upp på där! Sén en svart hund, som  
var i del eldslagor, springa ut och in  
fram en gårdsgård vid kvämen.

Det minsta, sade Larsson, så blev jag så  
 ridd där en kväll, så jag höll på att  
 inte kunna gå i på buren. - Ju som jag kom  
 vid buren. - Det var i skymningen -  
 så kom där en hund runt om och spung  
 rakt bort mot mig. Och jag kom genast  
 att tänka på den där gengangahistorien.  
 Men nu så hunden kom fram, så såg jag  
 ju att det var en vanlig hund och han  
 bara nosade på mig och såg över den  
 gick vi bågge två. -

Fru Andersson, som hört historien, kom  
 nu in och sade: ja, vet, att där har  
 folk också sett en stor langer man, då  
 är vid Åkroken, och Karlén går klädd  
 i gammaldags stor sidskhatt, och vet,  
 att han har en häst med sig, som han

22. 5215

ler runt du sätta tå". Och där gick han  
runt, runt. - Hugo Johnson berättade så en  
ny historia, om när Lång-Finnen tog kål  
på en svart gengängare och efter detta  
var Casson färdig med en historia om  
en dum drång i Bygum, som försökte  
få en pigu att bli kär i sig. - Till slut  
berättade Casson en historia om Karl

XI:s syn. —

11.  
LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV